

Karcag, 1909. december 8. – Budapest, 2000. május 8.

Apja pék volt. Árván nevelkedett, testvérei az elemi iskola elvégzése után 1920-ban beírárták gimnáziumba, de anyagi okok miatt csak a középiskola négy osztályát tudta befejezni. Asztalos szakmát tanult. 1926-ban kezdett lejárni a famunkások szakszervezetének ifjúsági csoportjába. Még ez évben tagja lett a KIMSZ-nek és a KMP-nek. 1929-ben letartóztatták, és több hétig vizsgálati fogságban tartották. Franciaországba emigrált, ahol tagja lett a Francia Kommunista Pártnak. 1930 májusában kitoloncolták Franciaországból, de visszaszökött, végül 1931 márciusában hazatért. Ismét a KIMSZ-ben kezdett dolgozni, újra letartóztatták, fél év börtönbüntetésre ítélték. Szabadulása után a KIMSZ „Fecske” (Ferencváros, Csepel, Kispest, Erzsébet) nevű sejtjében dolgozott, részt vett az Egyesült Szakszervezeti Ellenzék munkájában. Belépett az Eszperantó Szövetségbe. 1932-ben egy ideig az Újpest-Rákospalotai KIMSZ-kerület összekötője volt. 1933 végén helyet kapott a KMP budapesti bizottságában. 1934 nyarán a Szovjetunóba küldték, ahol elvégezte a Nemzetközi Lenin Iskolát. 1935 őszén a KIMSZ képviselőjeként részt vett és felszólalt a Kommunista Internacionálé VI., moszkvai kongresszusán, és ott volt a Komintern VII. kongresszusán is. 1936-ban Párizsba utazott, néhány hónap múlva azonban hazatért Budapestre, bekapcsolódott a szakszervezeti mozgalomba, majd az illegális KMP tevékenységébe. 1942. március 15-én, a Petőfi szobornál lezajlott tüntetés után letartóztatták, nyolc év börtönre ítélték. 1942 végén besorozták a 405. számú különleges munkásszázadba, 1943 májusában leszerelték és visszavitték a Margit körúti fegyházba. 1944 novemberében megszökött, felvette a kapcsolatot a kommunista párttal és bekapcsolódott az ellenállási mozgalomba. 1945 elején az MKP VIII. kerületi, majd a csepeli Weiss Manfréd gyári szervezetének titkára. 1945 májusától a budapesti pártbizottság szervezési osztályának vezetője volt. 1945. április 2-án Budapesten választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, 1947. augusztus 31-étől 1958. szeptember 26-ig az MKP, illetve a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti listáján nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő. 1946. október 1-jén, az MKP III. kongresszusán a KV és szervezőbizottság pótagja lett. 1948. június 15-étől 1956-ig az MDP KV tagja, mint a budapesti pártbizottság tíz nappal korábban megválasztott titkárhelyettese; a szervezőbizottságba is bekerült. 1948-tól a budapesti törvényhatósági bizottság elnöke, 1949 szeptemberétől 1950 májusáig a főváros alpolgármestere. 1950-től 1954 végéig a MÉMOSZ főtitkári tisztét töltötte be. 1954 decemberétől, 1955. januártól az MDP KV párt-és tömegszervezeti osztályának vezetője, és tagja lett a KV – titkárságának. A központi vezetőség 1956. október 23–24-i ülésén beválasztották a politikai bizottságba, de négy nappal később kimaradt a vezetésből. Október 29-én a budapesti pártbizottság első titkára lett. 1956 novemberében bekerült az MSZMP Ideiglenes Központi Bizottságába, a szervező bizottság tagja lett. Miután Nagy Imre ellen tervezett büntetőeljárást ellenezte, az 1957. júniusi pártértekezleten, június 29-én felmentették központi bizottsági tagságából, és pártbüntetésként megrovásban részesítették. Állami területre helyezték, 1957. május 5-étől az építésügyi miniszter helyettese, majd 1961. május 1-jétől az Országos Tervhivatal főosztály vezetője volt. 1972-ben ment nyugdíjba.